

29/08/10 - Un dia al centre de Barcelona

Dissabte. Arribo a Barcelona al matí, he quedat amb uns amics i aprofito per a fer diverses coses al centre.

Aparco el cotxe i sorpresa! La zona blava sí que es paga aquí en ple agost. El parquímetre no funciona, rebutja les monedes. Camino cercant un altre parquímetre que sí que m'exten el tiquet del darrer sistema d'extorquir els Catalans dels socialistes.

Camino per la plaça universitat on a la tarda veuré uns nois joves amb monopatins saltant sobre els banc de marbre tot fent-los malbé. Hi són sempre, des de fa anys i tant els hi fa si t'asseus al banc, ells hi salten.

Pels carrers laterals una senyora d'uns 60 anys em diu:

? Hola guapo ? em diu

? Gràcies ? li contesto, mentre continuo caminant

? Gràcies! ? exclama, agraint que li hagi contestat i en un to com li si hagués salvat la vida.

Se m'acosta i em diu que és prostituta i si vull anar amb ell ? No gràcies ? li responc.

? Parles Català? ? em pregunta

? Sí, sóc Català.

? Jo també sóc Catalana ? i continua en Català.

Em diu que és prostituta, que no m'enganya i que no té diners per a pagar el pis. Normalment no m'hagués aturat però he vist quelcom en aquesta senyora, i el fet que una dona tan gran, Catalana, es prostitueixi per sobreviure em colpeix.

La veig abatuda i necessitada de parlar amb algú. Com no tinc presa, li dic que no m'interessen els seus serveis però que si vol la convido a prendre un cafè.

Accepta tot donant-me les gràcies i em diu que està sola, i que volen fer-la fora del pis, que el carrer està molt difícil perquè la gent no té diners i hi ha molta competència, i que ella sobreviu exercint la prostitució perquè és molt voluntariosa i que hi és des de les 6 del matí, però que porta dos dies sense fer cap client.

Fa anys que denuncio que hi ha Catalans als carrers. No parlo d'immigrants rumans, subsaharians o tronats vinguts d'altres nacions, que també hi són, parlo de gent nascuda a Catalunya que es troba a la misèria.

He parlat amb alguns d'ells, i m'he interessat per com han acabat d'aquella manera.

Amb altres he sabut que eren Catalans perquè quan anaven desorientats caminant, i ens hem trobat, quasi parlant sols m'han dit ? perdó- o -disculpi- i han seguit el seu camí.

En altres ocasions he trobat gent gran, correctament vestits, remenant contenidors.

Són coses que passen a diari a Catalunya, de les que no en parla el periòdic ni els súper-guais incompetents i mentiders espanyolistes del psc-psoe.

Bo i vigilant la cartera en tot moment, que una cosa és convidar-la a prendre un cafè i escoltar-la i una altra ser un tòtil, em va explicar que està pendent d'una ajuda que li ha de donar serveis socials, i que ara té por de perdre el pis de lloguer on viu.

Després d'insistir-me unes quantes vegades amb oferir-me els seus serveis i dir-li que no gràcies, que només volia donar-li un cop de mà va marxar.

Em va dir que si podia ajudar-la m'ho tornaria quan cobrés, i li vaig dir que no calia

que em tornés res -tampoc tinc clar que m'ho hagués pogut tornar encara que parlés de veres-, i li vaig donar uns euros. No m'en sobren, però sé el que és passar privacions.

Em va dir que Déu m'ho pagaria i li vaig contestar que jo no sóc creient, que en tenia prou amb ajudar-la.

Després vaig estar mirant components electrònics a les botigues d'informàtica i allà hi vaig trobar una noia amb qui vàrem conversar mentre fèiem cua.

Ella parlava en castellà, i jo li parlava en Català. Em va explicar que li agradava la fotografia digital i cercava un portàtil i els dubtes que tenia i li vaig donar quatre indicacions per a que no fes una mala tria. Va haver-hi bona sintonia.

Li vaig preguntar a què es dedicava quan no es dedicava al seu hobbie i em contestà que és professora de primària.

Em va sorprendre que una professora de primària no parlés Català i immediatament em va venir al cap el tripartit i el mal que han estat fent al país.

Com en algun moment posava cara de no haver entès del tot el que li deia, li vaig preguntar si entenia el Català i em va dir que sí, però que no el parla perquè no li agrada que li obliguin, i es va quedar tan ample, com si allò fos una resposta normal.

? Vinga! ? vaig pensar ? una altra de ciudadanos!.

El seu accent castellà era andalús.

Li vaig dir que a mi m'obligaven a parlar en castellà, per exemple els policies espanyols, els jutges, al cinema on no hi havia pel·lícules en Català, als supermercats on no hi havia productes... i que això és una dictadura a la que li en diuen democràcia.

Es va sorprendre de la meva reacció no mesella i contundent, nogensmenys sense cap mena d'agressivitat ni retret, sinó dient-li la cosa com era.

Al cap d'uns segon em va contestar que ella no estava per la política encara que la seva expressió delatava un ? ni jo mateixa m'ho crec.

Malaguanyada- vaig pensar. El cas és que semblava una persona agradable però

amb aquell tema estava imbuïda pel nacionalisme espanyol més feixista.

Què pot empènyer una persona que ha deixat casa seva per què no hi trobava feina i a qui una altra nació li ha ofert una feina, i l'ha acollit, a ser tan verinós amb qui l'acull?. I què hi fa donant classe a nens petits si no vol parlar la llengua?. Allò no se li hagués acudit de fer-ho a Anglaterra, ni li ho haguessin permès.

Em va donar temps a proposar-li una juguesca:

? jo viuré una setmana el 100% del temps en castellà, només parlant castellà, comprant en castellà, veient cinema en castellà i tu viu una setmana en Català, parlant en Català, veient cinema en Català, comprant productes en Català... qui creus que tindrà més problemes?.

La noia era expressiva i els seus ulls oberts, com globus, em van fer entendre involuntàriament que s'ho estava imaginant i que si intentés viure en Català no ho passaria gaire bé.

Llavors ens va tocar el torn a la cua i vam ser atesos, cadascun per una banda.

Jo acabí abans. Vaig esperar una estona, i quan va acabar d'assessorar-se li vaig dir que si volia podia ajudar-la a aclarir-se. M'ho va agrair i em va fer unes quantes preguntes a les que li vaig respondre. Li vaig comentar sobre l'article en que puntuo el rendiment dels processadors de portàtil i es va apuntar el meu bloc, i li vaig explicar sobre la imminent sortida massiva dels portàtils i netbooks amb USB 3.0.

Va marxar agraïda.

M'havia caigut bé, però aquell fanatisme anti-Català feia impossible qualsevol entesa més enllà de l'ajuda prestada.

Sort ? li vaig desitjar com a comiat.

Paro a recarregar energies a un bar, i a la barra hi veig un noi d'aspecte sud americà. Prim, cabells llargs arrissats.

Em crida l'atenció que es fixi en el meu calçat només entrar. Ho mira tot i a tothom. Fixa una mirada intensa com si li importés un rave o cregués que els altres no el poden veure.

Com a resposta em fixo en el seu calçat: bambes. Malament, les bambes les usen

els dolents perquè els permeten de sortir corrents.

Em fixo que clava els ulls en totes les bosses que entren. Hi clava la mirada i les segueix, com si volgués obrir-les amb la mirada.

Veig bastant clara la intenció i trec la càmera i el fotogrfio.

Se n'adona i marxa veient que allà no hi té res a fer. No paga, havia pagat per endavant, no sé si per poder marxar ràpid quan volgués o bé per exigències dels cambrers que no ho veien clar.

Vaig continuar caminant, i davant de la Ronda Universitat una senyora d'uns cinquanta anys va caure a terra quan travessava, pel mig del carrer (mooolt lluny de qualsevol pas de peatons). Un noi que esperava l'autobús va córrer a ajudar-la i també un noi prim, molt probablement un drogoaddicte vaig pensar.

Van collir les monedes que li havien caigut i li van donar, i mentre la senyora fou ajudada pel noi de la parada d'autobús a acabar de creuar el carrer, a les seves esquenes el drogoaddicte tot veient que d'esquenes no el guaitaven va collir una moneda i se la guardà a la butxaca.

Quan senyora accidentada i noi de la parada d'autobús foren marxats, el ionky, amb un altre company en el mateix estat cadavèric interromperen la circulació dels cotxes que passaven per mirar si quedaven monedes. Alguna en van trobar.

Després d'això iniciaren un periple cap a Plaça Catalunya, on cada poc metres demanaven diners a un vianant. Alguns li en donaven. No detecto comportaments violents o agressius, amenaçadors cap als vianants.

Continuo el meu periple per Plaça Catalunya fins Rambla Catalunya on sento uns crits.

És un rumà que està pelant uns cables assegut al portal d'una casa, davant la terrassa d'un bar.

El rumà, prim, d'un trenta cinc anys, amb unes tenalles esmolades, pela el cable que llença a terra, per a fer-se amb el coure.

De tant en tant crida com si es cagués en els cambrers, que dedueixo, li duen haver dit que marxés.

La cosa és que aquest individu està espantant els clients del bar amb els seus crits.

Arriba una patrulla de la guàrdia urbana.

A un senyal dels agents obediència com un xaiet s'aixeca, subreptíciament s'amaga unes tenalles esmolades als pantalons.

Vaig a avisar els agents quan un d'ells, que ho ha vist, li diu que la tregui.

Els agents parlen amb ell, explica no sé quina història gesticulant amb els braços, i li diuen que se'n vagi.

El rumà no s'ho pot creure i jo tampoc. Li diuen que se'n vagi i li tornen les eines (dues tenalles molt esmolades).

No miren dins la bossa d'esquena que du i el rumà marxa.

Al·lucino. Amb aquesta merda de lleis no anirem enlloc. Per canviar-les cal la Independència. A Madrid fa massa anys que ho fan tot malament i no canviaran.

A la nit veig dos rumans al terra d'un contenidor. Han tret bosses de brossa de dins i les obren al carrer, bo i escampant la merda al seu voltant.

Veig que apilen dos tetrabrics, un de llet i un de suc. Imagino que cerquen menjar.

No m'agrada Barcelona. No m'agrada la Barcelona en que l'ha convertit Espanya. I dins d'Espanya incloc la gestió dels inefables alcaldes no electes socialistes.

Per redreçar Catalunya cal la Independència. Amb la Independència fer unes lleis com cal, i tornar a apostar pels valors que ens ensenyaren els nostres pares i avis.

Treball dur, honradesa, i també que qui la fa la paga.

M'avergonyeix Barcelona. Em fa vergonya que vinguin estrangers i els robin a les Rambles, al metro, a l'estació, a l'autopista.

Em fa vergonya que al tanatori robin al descuit, les pertinences de la gent que està vetllant els morts.

M'avergonyeix i m'indigna que el 90% d'aquests lladres estiguin fitxadíssims i enregistradíssims per les càmeres, i amb les lleis no els tanquin tot i acumular més

de 500 detencions i ser detinguts en plena acció, i amb proves de càmeres de seguretat.

Ningú s'atreveix a moure un dit. El papà estat és qui ho ha d'arreglat tot. Però aquest estat és incompetent i inútil.

De fet ho únic que farà serà fer-nos passar més privacions, tenir encara menys funcionaris (el Principat de Catalunya som l'indret d'Europa amb menys funcionaris per cada 1000 habitants) i ofegar-nos en els nostres Drets Nacionals i Drets Civils.

No és època de socialistes covards que només miren de conservar la cadira i els seus súper-sous mentre diuen que són tope-xuli-súper solidaris mentre miren de fer desaparèixer el Català.

Cal un canvi, una renovació. Tampoc no ho arreglarà un ciu, mesells amb les lleis d'espanya.

Cal un trencament, i fer un país del que ens puguem sentir orgullosos.

Independència ara.

Traduir a l'Anglès. Translate to English	Compartir:
--	------------